

LBRIS

We know
books

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei

Adunarea umbrelor

Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB
I N V O C A R E A
L U M I N I I

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

ARMADA

CUPRINS

I. Lumea ruinată.....	9
II. Orașul în umbră	67
III. Acceptă sau luptă	115
IV. Arme la îndemână.....	157
V. Cenușă și ispășire.....	223
VI. Execuția.....	267
VII. Ridicând pânzele.....	325
VIII. Mări neînsemnate pe hartă.....	371
IX. La strâmtoare	423
X. Sânge și legături	463
XI. Moarte pe mare	509
XII. Trădare	541
XIII. Locul unui rege.....	583
XIV. <i>Antari</i>	627
XV. <i>Anoshe</i>	659

LBRIS

We know
books

|

LUMEA RUINATĂ

Delilah Bard – dintotdeauna hoață, de curând magician și, într-o bună zi, pirat, spera ea – alerga cât putea de repede. *Rezistă, Kell*, zise în gând, în timp ce fugea pe străzile Londrei Roșii, încă strângând în palmă așchia de piatră care odinioară făcuse parte din gura lui Astrid Dane. Un suvenir șterpelit într-o altă viață, când magia și ideea de lumi multiple erau noi pentru ea, când tocmai descoperise că oamenii puteau fi posedați, legați cu frânghii sau prefăcuți în stane de piatră.

Focuri de artificii bubuiau în depărtare, însoțite de urale și ovații și muzică, acestea fiind sunetele unui oraș care sărbătorea încheierea turnirului de magie *Essen Tasch*. Un oraș care nu bănuia grozăvia care se petrecea chiar în inima lui. Căci acolo, la palat, prințul de Arnes – Rhy – murea, ceea ce însemna că undeva, la o lume distanță, și Kell murea.

Kell. Numele răsună în ea cu toată forța unui ordin, a unui apel.

Lila ajunse la strada pe care o căuta și se opri, clatinându-se, având cuțitul deja scos din teacă și apăsând lama în palmă. Cu inima bătându-i nebunește, se întoarse cu spatele la haos și își lipi palma însângerată – și piatra albă, pe care încă o ținea strâns – de cel mai apropiat zid.

Lila mai făcuse de două ori această călătorie, dar întotdeauna ca pasager.

Întotdeauna folosind magia lui Kell.

Niciodată pe a ei.

Și niciodată singură.

Dar nu avea timp să se gândească, nu avea timp să se teamă și, cu siguranță, nu avea timp să mai aștepte.

Cu respirația întretăiată și cu pulsul accelerat, Lila înghiți în sec și rosti cuvintele cât putu de hotărât. Cuvinte specifice doar unui magician de sânge. Unui *antari*. Cum era Holland. Cum era Kell.

— *As Travars.*

Magia îi țâșni prin braț și prin piept și deodată orașul se răsturnă în jurul ei, gravitația inversându-se și, odată cu ea, lumea cedă.

Lila crezuse c-o să fie ușor sau, cel puțin, *simplu*.

O treabă din care fie supraviețuiai, fie nu.

Se înșelase.

La o lume depărtare, Holland se îneca.

Se lupta să se ridice la suprafața propriei minți, dar imediat era împins înapoi în apa neagră de o voință tare ca fierul. Se zvârcolea, încerca să se apuce cu ghearele și horcăia, puterile slăbindu-i cu fiecare mișcare violentă, cu fiecare efort disperat. Era mai rău decât în agonia morții, pentru că agonia morții se termina cu moartea, pe când aceasta nu.

Nu avea nicio rază de lumină. Niciun pic de aer. Nicio putere. Totul fusese luat, retezat, lăsând doar beznă și, undeva de dincolo de zbulcium, o voce strigându-i numele.

Vocea lui Kell...

Prea departe.

Rezistența lui Holland slăbi, simți că alunecă și se scufundă din nou.

Tot ce-și dorise vreodată fusese să aducă magia înapoi – să-și vadă lumea cruțată de pieirea lentă, inexorabilă –, pieire provocată mai întâi de teama de o altă Londră și apoi de teama de Londra lui.

Tot ce voise Holland fusese să-și vadă lumea din nou bine.

Reînviată.

Cunoștea legendele – visurile – despre un magician îndeajuns de puternic să reușească asta. Îndeajuns de puternic cât să insufle aer în plămâni lui sleiți, să-i înviorze bățile inimii.

De când se știa Holland, asta era tot ce-și dorise.

Și, de când se știa, își dorise ca magicianul acela să fie *el*.

Chiar de dinainte ca întunericul să-i înflorească în ochiul drept, însemnându-l cu pecetea puterii, își dorise să fie el acela. Copil fiind, stătuse pe malurile fluviului Sijlt, aruncând pietricele pe suprafața lui înghețată, închipuindu-și că el avea să fie cel care o să spargă gheața. Ajuns apoi adult, stătuse în Pădurea de Argint, rugându-se pentru puterea cu care să-și poată apăra lumea. Nu-și dorise niciodată să fie *rege*, deși, în povești, magicianul salvator era întotdeauna și rege. El nu voia să conducă lumea. Voia doar s-o salveze.

Athos Dane numise asta aroganță, în acea primă noapte, când Holland fusese târât, plin de sânge și aproape inconștient, în apartamentul noului rege. Aroganță și trufie, îl mustrase Athos, pe măsură ce creștea blestemul în pielea lui Holland.

Lucruri care trebuie distruse.

Și Athos le-a distrus. Îl zdrobise pe Holland os cu os cu câte o poruncă pe zi. Până când Holland ajunsese să-și dorească, mai mult decât abilitatea de a-și salva lumea, mai mult decât puterea de a aduce magia înapoi, mai mult decât *orice*, să se termine.

O lașitate, știa, dar lașitatea îl costa mult mai puțin decât speranța.

Iar în acel moment, pe pod, când Holland își lăsase garda jos și îi îngăduise răsfățatului prinț Kell să-și înfigă bara metalică în pieptul lui, primul lucru pe care-l simțise – primul și ultimul, și singurul lucru pe care-l simțise – fusese ușurare.

Ușurarea că, în sfârșit, se terminase.

Numai că nu se terminase.

Era dificil să ucizi un *antari*.

Când Holland se trezi, zăcând într-o grădină moartă, dintr-un oraș mort, într-o lume moartă, primul lucru pe care-l simți fu durerea. Al doilea, libertatea. Jugul lui Athos Dane dispăruse și Holland era viu – zdrobit, dar în viață.

Și surghiunit.

Captiv într-un corp rănit, într-o lume fără nicio ușă, la bunul plac al altui rege. Însă, de data asta, a avut de ales.

O șansă de a îndrepta lucrurile.

Stătuse în picioare, pe jumătate mort, în fața tronului de onix, și-i vorbise regelui cioplit în piatră, dându-și la schimb libertatea pentru o șansă de a-și salva Londra, de a o vedea înflorind din nou. Holland încheiase târgul, plătind cu trupul și sufletul lui. Iar cu puterea regelui-umbră adusesse în sfârșit magia înapoi, își văzuse lumea înflorind în culoare, speranța poporului său, reînsuflețită, orașul lui, restaurat.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, renunțase la tot ce avea, doar ca să-l păstreze în siguranță.

Și tot nu fusese de ajuns.

Nu pentru regele-umbră, care întotdeauna voia mai mult, care devenea în fiecare zi mai puternic și tânjea după haos, după magie în forma ei pură, după o putere fără control.

Holland nu mai putea stăpâni monstrul din pielea lui.

Și atunci făcu singurul lucru de care era în stare.

Îi oferi lui Osaron o altă gazdă.

Foarte bine... zise regele, demonul, zeul. Dar dacă nu poate fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine.

Iar Holland se învoi – cum ar fi putut să nu o facă?

Orice pentru Londra.

Iar Kell – răsfățatul, copilărosul, încăpățânatul Kell, înfrânt, lipsit de putere și prins cu blestematul ăla de colier – refuzase.

Bineînțeles că refuzase.

Bineînțeles...

Regele-umbră zâmbise atunci, cu gura lui Holland, iar el, înăuntru, se luptase, cu toate puterile pe care le putuse aduna, însă pactul era pact, iar al lor se terminase. Simți cum Osaron țâșnește – dintr-o singură mișcare violentă – și Holland fu împins în jos, în adâncurile întunecate ale propriei minți, curentul voinței regelui-umbră forțându-l să se scufunde.

Neajutorat, captiv într-un corp, într-un pact, neputând să facă nimic decât să privească și să simtă și să se înece.

— Holland!

Vocea lui Kell se frânse când se încordă din tot corpul să se smulgă din cadrul în care fusese legat, la fel ca *Holland* odinioară, când îl legase prima oară Athos Dane. Îl legase și îl zdrobise. Cadrul absorbea cea mai mare parte a puterilor lui Kell; colierul din jurul gâtului anula orice altceva. În ochii lui Kell se citea groaza, disperarea care-l surprinse.

— Holland, ticălosule, luptă-te!

Și el încercă, dar corpul nu îi mai aparținea, iar mintea lui, mintea lui obosită, se scufunda, din ce în ce mai adânc...

Predă-te, spuse regele-umbră.

— Arată-mi că nu ești slab! își croi drum vocea lui Kell în mintea lui. Dovedește-mi că nu ești tot un sclav la bunul plac al altcuiva!

Nu poți să lupți împotriva mea.

— Chiar te-ai întors din morți ca să pierzi astfel?

Am învins deja.

— Holland!

Holland simți că-l urăște pe Kell, iar în clipa aceea ura a fost cât pe ce să-l ridice la suprafață, însă, chiar dacă ar fi vrut să ajungă la momeala celuiilalt *antari*, Osaron era de neclintit.

Holland își auzi atunci propria voce, deși, bineînțeles, nu era a lui. O imitație parșivă din partea monstrului care-i purta pielea. În mâna lui Holland, o monedă roșie, un vehicul spre o altă Londră, Londra lui Kell, iar Kell injură și se smuci în strânsoarea lui, până când rămase fără aer și încheieturile i se umplură de sânge.

Zadarnic.

Totul era zadarnic.

Încă o dată, Holland era prizonier în propriul corp. Auzea vocea lui Kell ca un ecou prin întuneric.

N-ai făcut decât să schimbi un stăpân cu altul.

Acum se mișcau, Osaron dirijând corpul lui Holland. Ușa se închise în urma lor, dar urletele lui Kell încă izbeau în lemnul ușii, spărgându-se în frânturi de silabe și strigăte gătuite.

Ojka stătea pe culoar, ascuțindu-și cuțitele. Își ridică privirea, etalându-și cicatricea în semilună pe un obraz și ochii ei în două culori, unul galben, celălalt negru. Un *antari* făurit de mâinile lor – de bunăvoiața lor.

— Maiestate, rosti ea îndreptându-se.

Holland încercă să se ridice, să-și împingă vocea prin buzele lor – ale *lui* –, dar când vorbele se auziră, erau ale lui Osaron.

— Păzește ușa! Nu lăsa pe nimeni să treacă!

Un zâmbet slab se desenă pe tăietura roșie a gurii Ojkăi.

— Cum dorești.

Trecu prin palat ca într-o ceață și, dintr-odată, erau afară, trecând pe lângă statuile gemenilor Dane de la baza scării, mergând iute pe sub cerul vinețiu, prin grădina flancată acum de copaci, în loc de cadavre împietrite.

Ce s-ar alege de grădina asta, dacă n-ar fi Osaron, dacă n-ar fi *el*? Orașul ar mai continua să înflorească? Sau s-ar prăbuși ca un corp fără viață?

Te rog, imploră Holland în tăcere. *Lumea asta are nevoie de mine.*

— *N-are niciun rost*, zise Osaron cu voce tare, iar lui Holland i se făcu rău să fie numai un gând în mintea lor, în loc de cuvânt. *Este deja moartă*, continuă regele. *O să începem din nou. O să găsim o lume care să merite puterea noastră.*

Ajunseră la zidul grădinii și Osaron scoase un pumnal din teaca de la șoldul lor. Arsura oțelului tăind în carne nu însemnă nimic, de parcă Holland fusese deconectat de la simțurile lui, îngropat prea adânc ca să mai simtă altceva decât strânsoarea lui Osaron. Însă când degetele regelui-umbră se înmuieră în sânge și ridicară moneda lui Kell, apropiind-o de zid, Holland se zbatu pentru ultima oară.

Nu-și putea recâștiga corpul – nu în totalitate –, dar probabil că nici nu avea nevoie de tot.

Își aruncă toate puterile rămase, toate zdrențele de voință în acel unic membru și, la jumătatea drumului spre zid, mâna se opri, șovăind în aer.

Sângele îi șiroia pe încheietură. Holland știa cuvintele care să poată zdrobi un corp, care să-l poată preface în gheață, în cenușă sau în piatră.

Tot ce trebuia să facă era să-și ducă mâna la piept.

Tot ce trebuia să facă era să deseneze semnul magic...

Holland putu să simtă cum Osaron se enervează. Enervare, dar nu mânie, de parcă această ultimă împotrivire, acest suprem protest, nu era decât o furnicătură.

Ce plictisitor.

Holland continuă să se lupte, chiar izbuti să-și miște mâna un centimetru, doi.

Renunță, Holland, îl preveni creatura în capul lui.

Holland își puse ultimele fărâme de voință în mână, apropiind-o încă puțin.

Osaron suspină.

Nu trebuia să se întâmple așa.

Voința lui Osaron îl izbi ca un zid. Corpul nu i se mișcă, dar mintea îi fu trântită înapoi, ținută sub o durere strivitoare. Nu durerea pe care o simțise de sute de ori, de sub durerea aceea învățase să se retragă, să existe dincolo de ea, în afară, căci era un fel de durere de care mai putea scăpa. Aceasta de acum, însă, își avea rădăcinile în miezul ființei lui. Îl aprinse pe dinăuntru, pe neașteptate și cu o forță uluitoare, fiecare nerv arzând cu o asemenea căldură mistuitoare, încât țipă, și țipă, și țipă în capul lui, până ce întunericul în sfârșit se îndură să se închidă peste el, împingându-l cu putere în adânc.

Iar de data asta Holland nu mai încercă să iasă la suprafață.

De data asta se lăsă să se înece.

Kell continuă să se smucească în cușca de metal mult timp după ce ușa se închisese și zăvorul fusese tras. Vocea lui încă mai răsuna între pereții de piatră alburiu. Strigă până răguși. Dar nu veni nimeni. Frica pulsa prin el, dar ce îl speria cel mai tare era senzația de slăbiciune din pieptul lui – desfacerea unei legături vitale, răspândirea sentimentului de pierdere.

Abia de-i mai putea simți pulsul fratelui său.

Abia de mai putea simți orice altceva în afară de durerea din încheieturi și un frig cumplit, paralizant. Se zvârcoli în rama de metal, luptându-se cu legăturile, dar ele nu se clinteau. Simboluri de vrăji erau scrijelite pe ambele laturi ale capcanei și, cu tot sângele pierdut de Kell, care mânăse oțelul ramei, colierul care-l strângea de gât anihila toată magia de care avea nevoie. Tot ce avea. Tot ce *era*. Colierul arunca o umbră peste mintea lui, o pojghiță înghețată peste gânduri, o spaimă rece și o mâhnire profundă și, dincolo de toate astea, îi insufla absența speranței. A puterii. *Renunță*, îi șoptea prin vene. *Nu ai nimic. Nu ești nimic. Ești lipsit de putere.*

Nu fusese niciodată lipsit de putere.

Nu știa cum era să fii lipsit de putere.

În locul magiei se instalează panica.

Trebuia să iasă.

Să scape din cușca asta.

Să scape de colierul ăsta.

Să scape din lumea asta.

Rhy crestase un cuvânt în propria piele ca să-l aducă pe Kell acasă, iar el se întorsese și îl părăsise din nou. Își abandonase prințul, coroana, orașul. O urmasă pe o femeie în alb printr-o ușă dintre lumi, fiindcă ea îi spusese că era nevoie de el, îi spusese că el putea să ajute, că era vina lui și că trebuia să îndrepte lucrurile.

Inima lui Kell aproape se opri.

Nu – nu inima *lui*. O viață legată de a lui cu o magie pe care *nu o mai avea*. Panica îl cuprinsese din nou, ca o suflare fierbinte împotriva frigului care-l amorțea, iar Kell se agăța de aceasta ca să respingă groaza colierului care-l anihila. Se încordă în cadrul metalic, strânse din dinți și se opinti în cătușe până își simți osul trosnind în încheietură și carnea sfâșiată. Sângele curse cu picături mari și roșii pe podeaua de piatră. Își înăbuși un urlet când metalul îi trecu pe deasupra și *prin* carne. Durerea îi săgetă în tot brațul, dar continuă să tragă, metalul sfâșiindu-i mușchii și apoi osul, până când în sfârșit mâna lui dreaptă se eliberă.

Kell se lăsă moale în legături, gâfâind, și încercă să apuce cu degetele însângerate și fără vlagă colierul de la gât, dar în clipa în care atinse metalul, o insuportabilă senzație de ace înroșite în foc îi scutură brațul și i se adună în cap.

— *As Steno*, imploră el. *Rupe*.

Nu se întâmplă nimic.

Nicio putere nu se ridică din el ca să îndeplinească porunca.

Kell scoase un suspin și se lăsă să atârne în cadrul de fier. Camera se înclină cu el, vederea i se înnegură și își simți conștiința alunecând spre întuneric, și atunci se forță să rămână în picioare și să înghită gustul amar ce i se ridică în gât. Își prinse cu mâna rănită brațul încă prizonier și începu să tragă.

Au trecut câteva minute – care au părut lungi cât orele, cât anii – până ce Kell reuși să se elibereze, în sfârșit.

Căzu din cadru, cu capul înainte, clătînându-se. Cătușele de metal îi tăiaseră adânc în carne – prea adânc – și piatra alburie a podelei era alunecoasă de sânge.

Ăsta e al tău? șopti o voce.

Amintirea feței de copil a lui Rhy, schimonosită de groază la vederea antebrațelor mutilate ale lui Kell, cu sângele scurs pe pieptul prințului. *Tot sângele ăsta e al tău?*

Acum, de pe colier curgeau șiroaie roșii, în timp ce Kell trăgea înnebunit de metal. Degetele îl dureau din cauza răcelii cumplite a cercului metalic. Izbuti să găsească încuietoarea și să apuce zdravăn de ea, dar în zadar. Vederea i se încețoșă. Alunecă în propriul sânge și căzu, sprijinindu-se cu greu în mâinile rupte. Kell țipă, strângându-se ghem, în timp ce în minte urla la propriul corp să se ridice.

Trebuia să se ridice.

Trebuia să se întoarcă în Londra Roșie.

Trebuia să-l oprească pe Holland – pe *Osaron*.

Trebuia să-l salveze pe Rhy.

Trebuia, trebuia, trebuia – dar, în clipa aceea, tot ce putea face era să zacă pe marmura rece, în timp ce căldura i se scurgea din corp într-o baltă roșie.

Prințul se prăbuși dintr-odată pe spate în pat, scăldat în sudoare, înecându-se cu gustul metalic al sângelui. Vocile se ridicau și coborau în jur, camera devenise doar un văl-mășag de umbre cu frânturi de lumină. Un țipăt îi înlătură ceața din minte, dar falca îi rămase încleștată de durere. Durere care era și nu era a lui.

Kell.

Rhy se frânse pe din două, tușind și scuipând sânge și fiere.

Încercă să se ridice – trebuia să se ridice, trebuia să-și găsească fratele –, dar niște mâini țâșniră din întuneric, îl prinseră și se luptară cu el, ținându-l pe cearșafurile de mătase, degetele i se înfipseră în umeri, în încheieturi și în genunchi, apoi durerea reveni, violentă și tăioasă, jupuindu-i carnea, răcâind cu ghearele pe os. Rhy încercă să-și amintească. Așadar, Kell – arestat. Celula – goală. Căutările din livada în care soarele desena, prin frunzișul pomilor, pete mișcătoare. Strigase numele fratelui său. Apoi, de nicăieri, durerea, pătrunzând printre coastele lui, exact ca în noaptea aceea, o senzație oribilă, de parcă ceva se rupea, și dintr-odată nu mai putea să respire.

Nu mai putea...

— Nu renunța, se auzi o voce.

— Rămâi cu mine.

— Rămâi...

Rhy învățase de mic care e deosebirea dintre dorință și nevoie.

Fiind fiul și moștenitorul, singurul urmaș al familiei Maresb, lumina Arnesului, viitorul imperiului, însemna că el niciodată nu cunoscuse adevărata nevoie (așa cum îl înformase odată o doică, înainte de a fi dată afară din serviciul regal). Haime, cai, podoabe – tot ce trebuia să facă era să ceară un lucru și acela i se dădea.

Și, cu toate acestea, tânărul prinț își dorea – din tot sufletul – un lucru care nu-i putea fi dat. Își dorea ceea ce curgea prin sângele atâtor băieți și fete de origine umilă. Ceea ce tatăl, mama și Kell aveau.

Rhy își dorea magia.

Și-o dorea cu o ardoare, mai mult decât orice altceva.

Tatăl lui putea controla metalele, iar mama, apa. Însă magia nu era ca părul negru sau ochii căprui sau o viață regală – nu asculta de regulile moștenirii, nu se transmitea de la părinte la copil. Își alegea propria cale.

Și deja de la vârsta de nouă ani devenise evident faptul că pe el magia nu-l alesese pentru nimic.

Însă Rhy Maresb refuza să creadă că fusese ocolit pe deplin; trebuia să fie acolo, undeva, înăuntrul lui, acea flacără a puterii care aștepta momentul potrivit să capete suflu, să fie atârțată de un vâtrau. La urma urmei, el era prinț. Și dacă magia nu venea la el, avea să se ducă el la ea.

Logica aceasta îl adusese aici, pe podeaua de piatră a vechii biblioteci din Sanctuar, tremurând în curentul de aer rece, în timp ce frigul pătrundea prin mătasea brodată a pantalonilor săi (destinați pentru a fi purtați în palat, unde era întotdeauna cald).

Ori de câte ori Rhy se plângea de frigul din Sanctuar, bătrânul Tieren se încrunta.

Magia își creează propria căldură, spunea el, ceea ce era absolut în regulă dacă erai magician, numai că Rhy nu era.

Nu încă.

De data asta, nu se plânsese. Nici măcar nu-i spusese preotului că era acolo.